

עין משפט
ג:ג

השולח פרק רביעי גיטין

מסורת הש"ס

ג א ב מ"י מ"ו מ"ח
גוהוין הלכה ז' סגמ
עשין נ טש"ע א"ע ס"י
קתא פ"י פ"א:
ג [מ] פ"ד מ"ח ע"ד
ה"כ טש"ע ח"מ פ"ל
פ"ט ו':

(א) [מספחא פ"ג] (ב) סג,
(ג) [מסות כו:] כ"ב ל"ג
קתא: סגמין ל' מספחא
דמספחין פ"ה] (ד) כמזומ
ק. [ה] וי"ב ל"ג, (ו) ד' ק
ק.

תוספות ר"ד

בטלה כולה והגן לא
ידעי ואי אולי הגן וכתבו
ליכתבו וליטנו (ז) על
כשאמר לעשרה כתבו טו
לאשתי וכל שאר אמר
כולכם אחד כותב ובי
חוחמים כל שנים מהם
שורצים יבולים ליכתב
וליתן וכשביטל מקצת
מהן לא בטל כולם
ההילכך אם לא ידעו
ביטולו והולכים וכתובים
ונתמים הגט לאשה כשר
הוא ולא נפיק מיניה
חורבא ורשבי' סבי ערות
שבטל' מקצתה בטלה
כולה (והתם) (והגן) ולא
ידעי אי אולי וכתבו
ידיהו שרו א"א לעלמא
הילכך אין מטביל אלא
זה כפ"ו ז': אמר רבא
אמר רב נחמן הלכה כר'
בשתייהן ולית ליה לרב
נחמן סב כח ב"ר יפה
והאמר רב נחמן אמר

מפני תקנת עגונות לא דמו אהדי ולפירשו שמשוה אותם מה
שמתקן הש"ס הי' כרבי והי' כרש"ב' היינו דוקא לפי מה דמוקי
פלוגמיהו כרבי' צי עשרה למשל' אבל למאי דמוקי פלוגמיהו
בעדות שבטלה מתקתה אין להסתפק
כרבי מו לא מני למיפק בלאמר
לעשרה לגמרי כרנן שמעון בן
גמליאל דלפי ק"ל כותיה דבטלה
כולה נמלי דקאמר שאין הביטול
מועיל אפי' דיעבד לא ק"ל כותיה
ומיהו אם משמעות דאיטו יכול
דקאמר רש"ב' לא לא משמע דיעבד
אלא דלמא דקאמר מרבי דשרי
אפי' לכתמיהו אחי שפיר דמסתפק
אפי' לישטא דפלגי בעדות שבטלה
מתקתה ומ"מ לרש"ב' אפי' דיעבד
אינו מנוטל כדפירש בקונטרס מכה
היהא דלעיל דקאמר א"כ מה כח
כ"ד יפה: צריבי' בי עשרה
צמשפחא. ואפי' אותם שנים שביטל
יכולין לכחז ומימה כיון דמדאורייתא
יכול לבטל אפי' שלא בפניהם אמאי
תקו חכמים שלא יועיל ביטול לגבי
אותם שנים עצמם וי"ל כיון שהארכו
לתקן שאין ביטול מועיל לגבי אחרים
מיקטו נמי שלא יהא לו כח לבטל
בזה הגט כלל: אמר רב יוסף
ניחוי אנן. אע"ג דרב יוסף אית ליה
הכא דביטלו אינו מנוטל קאמר רב
יוסף כפ"ק דקידושין (דף י"ג:) דרב
מנגיד אמאן דבטל גיטא אע"ג
דאינו מנוטל דמי"מ הרי מוציא לנו
על הגט כי היכי דמנגיד אמאן
דמקדש בשוקא או צביה אע"ג
דליכא איסורא: וחזר רבי ועשה
ברשבי' א"א מנא ליה משום
דחור בו ההם דחור בו נמי ממאי
דאמר ביטלו מנוטל דלמא היהא
דשום הייניס דמי טפי לביטלו שלא
ככ"ד דהתם מודה רבי דאינו מנוטל
דלמרי' מה כח כ"ד יפה (ז) כדפרישית
לעיל וי"ל דרב יוסף מדמה להו משום
דלא איפלגו רבי ורש"ב' אלא כהני
הרי מילי נמה כח כ"ד יפה בשום
הדיינין ובביטול הגט ככ"ד ולק
מדמה להו אהדי ומסתמא כשחור
מזה חזר נמי מזה:

(ח) נראה דל"ל דק"ל דלם
למא לעשרה וכו'.

ליבדרו איבדורי. אפי' למאן

דמוקי פלוגמיהו בעדות
שבטלה מתקתה דייק שפיר דבהא
ק"ל כרבי דלדידיה ליכא למימר
לדכורי איבדור דכיון שיכול לבטל
זה שלא בפני זה לא יועיל פיזור
דיבטל כל אחד שימא' בפני עצמו
עד שיבטל כולן אבל לרש"ב' דאין
יכול לבטל זה שלא בפני זה אין
בביטולו כלום אפי' מנוטל כולם
כל אחד בפני עצמו אע"ג דהשתא
ליכא למיחש דלמא אולי הגן דלא
ידעי וכתבי ויהיב לה לא הו' ביטול
עד שיבטל כולם יחד זה בפני זה:
יתומין

לא בטלה כולה. הלכך לא חש רבן גמליאל להושיב כ"ד ולימניהו על
כך שאין צו מפני מיקון העולם דלא אולי הגן דלא בטל כותיהו
וכתבי ויהיב לה ואולא ומינסבא שפיר קא מינסבא: בטלה כולה.
ואפי' נשמירו שנים שעדותן
לא בטלה כולה ואי אולי הגן
כתבי ויהיב לה ומינסבא בגט פסול:
ואי צניס אימא לא בטלה כולה.
ואין כלין גזירה אלא טעמא דרש"ב' ג'
לא משום תקנה הוא אלא קסבר אין
ביטולו ביטול עד שיבטל בפני כולן
והאי אינו יכול דקאמר לאו איסורא
הוא משום עובר על תקנה אלא הכי
קאמר אין בו כח לבטל אלא בפני
כולן: למישפחא. לתלמי' ולהסירה:
כולכם. חתומו דק"ר' דאינו גט עד
שיחתמו כולן: מהו. מי אסר רבן
שמעון [כ"ג] שלא יבטל את אחד או
את שנים שלא בפני חבירה: טעמא
דרש"ב' ג' היכא דלא אמר כולכם:
משום דקסבר בטלה כולה. וחייש
דלמא אולי הני דלא ידעי בביטולא
ויהיב לה והכא ליכא למיחש להכי
דמדעי ידעי דכולן לריכין לתחום
וכל כנסה דלא חתמו כוליהו לא ידעי
לה: או דלמא משום דקסבר כו'.
והלכך לא בטל הוא לגמרי וחתמו
ביה אפי' הני דביטל קמיהו עס
חבירהו ויהיב לה: יכול לבטל. והוי
ביטול ואין זה כשר להיות עוד עד
דכרי עד שיהיו: אינו יכול לבטל.
והנה עצמו כשר לתחום: והא שנים
דכולם לריכין לתחום וליכא למיחש
דלמא אולי חד וחמיס בלא חבירה
וקאמר אינו יכול לבטל אלא רבן
שמעון לאו איסורא קאמר אלא אינו
ביטול קאמר: אמר רב אשי אי.
שנים עדי חביה וחתימה הס: הכי נמי.
דמורה רבן שמעון [כ"ג] דיכול לבטל
ואיטולו ביטול דטעמא משום גזירה
הוא והכא ליכא למיגזר מדי: בעדי
הולכה. דהאי מנו דקאמר הכא
לשנים הגט ניתן להם להיות שלוחים
ולמסורו לה דהכא כי קאמר להד
אולי דרך דלא ידע ומסר לה לפי
שאין זה עדות שיהו שנים לריכין
להיות סס אלא שליחות ולא ידע
דבטלה שליחותא דשליחות שבטלה
מתקתה בטלה כולה דכי היכי
דבטליה להאי בטליה להאי: ה"ג
מספחא. דבעדי הולכה קאמר
ועטמא משום חששא דלמא אול האי
דלא ידע ויהיב לה: אמר ליה בפני
עלמו כו'. אי מתחלה כשעשאן
שלוחים לא אמר לשניהם יחד אלא
לאחד מהן וחזר ואמר לחבירו הנה
מסרתי גט לפלגי לתמו לאשתי ואס'
מל'ה גס חתה הוי שליח לגרשה: יכול
לבטל. ובטל זה מתורת השליחות שאס'
גרשה זה אינה מגורשת אבל השני
יכול לגרש דכיון דמתחלה לא נכת'
חתה הוי אין כהן לומר שליחות

הגרות הב"ה

(א) ג' אמר להו יולי
אשמועי: (ב) ה"ס ד"ה
וחזר ובי' דפ"ל לעיל ר"ב
דף ג' בסוף ד"ה ודכ
נחמן:

מוסף רש"י

עד שיראו שניהם
באחד. את העדות,
למפיק אחד ואמר בפני
הלויה ואמר אותם בפני
היה ל' עליו (חבובות
כו). וחזר רבי ועשה
כר"ב שמעון בן
גמליאל. דנראה בעיני
עמס הגון מה ששנינו
מפנינו איך מה כח כ"ד
יפה (חבובות ק.ק)

שבטלה מתקתה בטלה כולה ואי אולי הגן דלא ידעי
וכתבי ויהיב לה שפיר קיהיב לה: שפיר. איכא למימר אמר ליה בפני עצמו שאין
זה עדות שיטרכו לראות או לשמוע העדות חתיה כחאד: אלא אי אמרש עדי חתימה. הא עדות מגורה צעיק ומי מלטרפי כי אמר ליה
בפני עצמו ולה בפני עצמו: עד שיראו שניהם כחאד. את העדות: את העדות: כר' יהושע בן קרחה. דפלגי עלה בפקר שני דכתובות (דף טו.)
ובסנהדרין (דף ל"ט.) ואמר אפי' בזה אחר זה: שמעית מיניה דר' אבא תרסי. כלומר בהגן תרתי פלוגתא דרבי ורש"ב' בביטולו
מנוטל וביכול לבטל זה שלא בפני זה שמעית מיניה דרבי אבא דקבע הלכתא בתרומיהו חלף כרבי ומדא כרנן שמעון [כ"ג]: מעשה ועשה
רבי. ככתובות בפרק אלהנה ניווית': כדברי חכמים. שהיו אומרים שום הייניס שפיתחו שחזת או הומירו שחזת מוכרן בטל: והחזיר רבי את
המטעם. אלמא הדר ביה וקס' בשיטתיה דרבן שמעון [כ"ג] ליפות כח בית דין אלמא בזה הלכה כהא הלכה כרבן שמעון [כ"ג]: ואשקליה גיטא על כרתייה.
השולח בעל כרחיה לגרש את אשתו כגון בתי' דלמרינן בזה יולא יומן כחובה: ואמר להו. רבי יאשיהו לסקהי: יולא אישמורי. לאחרי
שכפאוהו עד שיאמר רואה אני הסתירו עצמכם כדי שלא יבטל אחכם מן העדות: ואי ס"ד. בקמייתא הלכתא כרבי שאס' ביטולו בפני
שנים אחרים מנוטל כי מיטמרי הני מאי הוי: ליבדרו איבדורי. שלא ימאס' ביחד ואינו יכול לבטל זה שלא בפני זה:

יתומין